

תגובה

הרב יובל שרלו מדגיש בצדק, שהטרגדיה בסיומה של פרשת חורבן שילה - המכה הקשה בעם בבית שמש - מבטאת את הצד השני של המטבע שהוצג בתחילת הפרשה. עם ישראל עבר מקיצוניות שלילית אחת - אמונה בכוחו העצמאי של הארון, לקיצוניות הפוכה - זלזול בארון. רק היכרות עם שתי הבעיות הקיצוניות תוכל להביא ל'שביל הזהב' - לאמונה הרצויה ביחס לארון וליתר כלי הקודש. אולם נושא מאמרנו, שאליו התייחס ר"י שרלו, לא היה ניתוח הפרשיות בספר שמואל, אלא התמקדות בהבהרת המסר המקראי העולה מהשוואת פרשת אשת פינחס לפרשת מותה של רחל.

כאן נמצא מקום להעיר על הקושי שראה ר"י שרלו (הערה 1) ביחס שבין הקביעה ש"בספר שמואל, לא זו בלבד שאין ולו רמז לחטא של עבודה זרה, במות ופסלים, לא בפרק ד' ולא בפרקים שקדמו לו", לבין הדיון בהסרת אלוהי הנכר מקרב ישראל, כמתואר בשמ"א ז'. מובן, שאין כל קושי, שהרי ודאי שהייתה קיימת עבודה זרה עוד בתקופה שלפני חורבן שילה. כל שרצינו לטעון הוא שהתעלמות המקרא, בפרקים שקדמו לחורבן שילה, מנושא העבודה הזרה, מצביעה בבירור שהמקרא איננו תולה את חורבן שילה בחטא זה (בניגוד לתהילים ע"ח). העוקב אחרי דרכי הניתוח הספרותי אינו יכול שלא לתת את דעתו להתעלמות מכוונת זו של הכתוב, ועליו למצוא את הסיבה כפי שהמקרא עצמו רואה אותה בפרקים אלו.